

# Ліст паэта-земляка

*Добры дзень паважання калегі!*

*Я вельмі шкадую, што не магу прыехаць, як раней, у Хоцімск, наведаць родныя мясціны, сваіх землякоў. Апошні раз быў тут у 1990 годзе, адзначаў сваё сямідзесяцігоддзе. А цяпер мне ўжо ідзе 83-ці год. Ажыццявіць сваю мару не магу па прычыне слабага здароўя. Леанід Раманенка мне сказаў, што землякі мяне не забываюць, помняць мяне і мае творы. Буду рады падтрымліваць з вамі сувязь да скону сваіх дзён.*

*Пасылаю Вам новы верш, які просіцца на старонкі райгазеты.*

*Жадаю Вам усяго добрага!*

*Пятро ПРЫХОДЗЬКА.*

## Водар жывых кветак

Памяці пісьменніка-земляка, родам з сяла Забялышына Хоцімскага раёна – Якуба Раманавіча Брайцава (1870-1931)

Лясная Бесядзь з берагоў  
Адносіць шум бароў у моры.  
Былінамі з былых часоў  
Да нас яго даходзяць творы.

У Забялышыне – сяле,  
Што каля Хоцімска на ўзлессі,  
Ён жыў і штось пісаў, але  
Бы ўсё вятры далей разнеслі.

Ды ўсё ж пра бедных  
землякоў  
Аповесць “Багачы” ён выдаў.  
У ёй мужык з глухіх куткоў  
Сваю панам выказваў крыўду.

Сам кожны ў творы мог герой  
Адказваць на свае пытанні.  
І часта ў ім любой парой

Гучэла звонка слова – сянні.

Шумела за акном сасна,  
Птушыныя гушчала песні,  
Чакала, – а калі ж вясна  
Працоўным волю ўсім  
абвесціць?

Суседзі ў полі рэй вялі,  
Каб пракарміць сябе і дзетак.  
А ён на частачцы зямлі  
Вырошчваў многа розных  
кветак.

Ужо вядомым творцам быў, –  
Ды, разважаючы сам – насам,  
Вырошчваць кветкі так любіў,  
Што забываў пра творчасць  
часам.

Не для паноў ён іх расціў,  
Было ў якіх садоў багата, –  
Для тых, хто паўжыцця пасціў,  
Дзе “на курыных ножках  
хата”...

Пісьменнік зблізку і здаля  
Чуў, як вакол гамоніць лета.  
І ў кожны твор сама зямля  
Уваходзіла з сваёю мэтай.

На Брайцавай жа паласе  
Яна кіпела цветам ружаў.  
І ведалі ў акрузе ўсе,  
Што надае прыродзе  
мужнасць.

Пісьменнік да сівой пары  
Зямлі сваёй хацеў аддзячыць.  
Але з акругі ўладары  
Яго хацелі “раскулачыць” –

За тое толькі, што вясной  
Зямлю засеяваў ён красою...  
І сённа мы пад той сасной,  
Дзе ўкрыты роднай ён  
зямлёю.

Ён кветкамі ўпрыгожваў свет,  
Каб красавацца ёй вякамі.  
Яму кладзём жывы букет,  
Які сваімі браў рукамі...

Праносіць вецер спакваля  
Удаль водар кветак,  
як на свята.

О, Беларуская зямля! –  
Як ты на таленты багата!

24.12.2001–23.03.2002 г.г.